

MARSALL LÁSZLÓ  
(*Tüdőmben*)

*Tüdőmben egy akácfa öröksége;  
illat-fonal... nevetni kell majd végül,  
csillagunk visszeres öregsége  
a felhő-közi tengerekbe szédül.  
Megyek tovább, ha kell, hát csónakkal.  
Ernyő? Minek? az ember szívig ázik,  
a lélekzet, a szálló illat-fonal,  
e nap-lámpás irányít háztól-házig.*

*Gyerek-magamnak immár felnőtt apja,  
e fiúcskát is karbakapnám itt a  
tornácokon, s ha mégis meghaladja  
erőmet, majd az álombeli hinta  
megsegít, de épp kerül az álom:  
megyek tovább az örök otthonokba,  
hol kék szem ég a forró folyondáron,  
hol nem emlékszünk már a rőt romokra.*

*Még csodálkozom villanó sirályon  
s a szárnyívekkel ugyanegy alakra,  
nyál siklik a fehér fogzománcon,  
gondolok egy megnyíló ajakra  
s megyek tovább: a széles homlok, mint a  
pásztorcsillag ég, ha mondom: „Ember”,  
s harangoz az álombeli hinta  
tűzzel, vízzel, minden őselemmel.*

(*Elegünk volt*)

*Elegünk volt a poklokból. Az arcok  
zegzugát szírommal telihordom,  
hogy eltűnjék a ránc, fekélyes mélység.  
Kosárnyi rózsza bűnöm és kudarcom:  
most jöhet a nyár; s a boldog éhség  
pillanata, mikor egy hangtalan akkordon  
elidőz a szív és az öt érzék.*

*Szabad álmodni: a fekete évek  
emléke papírként összehajtva.  
Majd napnyugtakor elviszi a zápor;  
Elcsitulnak a kicsinyes érvek,  
s mindent értek a gyűrűsujj hegyének  
egy önkéntelen, szép mozdulatából.*

(*Még harcolsz*)

*Még harcolsz magadban ellenem: hiába.  
Még küzdök magamban magamért: hiába.  
Villámjárta testek, tudod, hogy készülünk  
lezuhanni a megváltás zivatarába.*

*Még mákszemnyi érvek árnyékolnak,  
és töviskoronát sejt a lélek,  
de lépéseink már meggyorsultak,  
karom enged derekad kényszerének.*

*Már gyönyörű korsóvá idomultál  
s indul belőled jácint-roham,  
hogy szírommá, agyaggá, zokogássá  
haljunk a tavasz bokraiban.*

Az itt közölt versek Marsall László fiatalkori, idáig kiadatlan írásai – az *Egyre gyatrább* című (7. oldal) kivételével, amely az utolsó versek közül való.

## **(Balfelől)**

*Balfelől az aránytalan élet  
ritmust remél, hogy tetten érje végül  
a Mondhatatlant, (ha sodrába téved,  
a lebegéstől szinte kielégül:)*

*a szív-irányba bámul, ám az óra,  
ökölnyi hús, most kék szemedtől részeg  
és hasztalan venném azt fontolóra,  
kivel nem bír a legnagyobb művészet;*

*hiába minden, a szív szemedtől részeg  
s ez aránytalan élet bárha vádló,  
mert tökéletlen, nincs mentség: a részek,*

*a test, a lélek – külön útra térve  
szétcsúsztak, a világ két felére,  
s közöttük már csak te lehetsz az átló.*

## **(Otthontalan)**

*Otthontalan, a Világfába zárva,  
gyarapodva, de mégis számkivetve,  
még emlékeztem sápasztó szelekre,  
lecsaptál rám, Te napfény-sárgaláza.*

*És odvamban, az összegyűlt verejték  
sóvá szikkadt, hogy életemben újra  
felszikkasztják a teremtés tanúja:  
a tömör só; a tenger és a tajték.*

*Mint első kép az első agyvelőben,  
Te égi korong irdatlan pecsétje  
mért fájsz nekem, hisz amúgy sincs esélye*

*e testnek, mely a vízszintesre forrva  
alig remélhet félig eltűnőben,  
hogy jöttödét majd egykor megtorolja.*

**(Ráhagyhatom)**

*ráhagyhatom a szemre és a bőrre  
a gyengeséget: mellének virágja  
s csípője – majdan embrió gitárja –,  
a combja, térde és bokája-szőre,*

*mind egyszeri és soha-visszatérő,  
e csendéletnek sajátos aránya  
úgy földre vág, hogy értelmem hatálya  
gyűrűmben elfér és a hiba-mérő,*

*a cselekvés, a vér javára billen...?  
kit vádoljak, hogy nem az általános:  
a parttalan, a „semmi” és a „minden”*

*csupán egy arc, egy test, néhány talányos  
jel érkezik, s a napjaimba fészkel?  
– s hogyan kössek békét így az Egésszel?*

**(„Lehetőségem”)**

*„Lehetőségem” – szóltál és a foszfor  
szavadból robbant ünnepi gyönyörrel,  
hogy megduzzadt az ajkad, míg a fogsor,  
e félállati csapda, vak gyomorral*

*összefüggő lakk-fényű daráló,  
a marcangolás táncát járva vérzett;  
Bachot fütyültem, s e mindent kítáró  
perc, miként a legrosszabb közérzet*

*a gyengeségről vallott; mert a réten,  
hol bizton gázolhatsz a sárga gazba  
s lehetsz ez, és lehetsz az is, s ha végül,*

*egy aljas csókkal csontomig lyukasztva  
leterítesz, hogy szívem belekékül,  
te eltűnhetsz könnyedén, hóféhéren.*

**(Óvj csak magadtól)**

*Óvj csak magadtól szörnyeteg-fölénnyel  
s beszéltesd, kötve bármiféle tárgyhoz;  
egy összezúzott kontinens igényel  
bizalmat így, a megrontott csodákhoz.*

*S én mondom: nézd e hajszálat közelről,  
ha akarod, hát hiszek benne máris –  
örök fénykép az örök ütközetről,  
hol józanságunk is elementáris.*

*És élünk tovább egymást összetörve,  
csillag-robajban vőlegény és mátká,  
s ha futhatunk, azt is csak körbe-körbe*

*és kapaszkodva bármiféle tárgyba,  
míg lehántjuk a viseltes ruhákat,  
és eltemet a közöny s az utálat.*

**(Ősz)**

*Ősz. A halott könnyen utat lel benned,  
s te szív szerint a kapukat kitárod,  
mert semmire se kell már megfelelned,  
lehetsz kökény, vagy avarverte árok.*

*Az elbocsájtott test a kert felé tart,  
a kéz, az ág mintája lombot éget,  
de bent leomlik minden perem és part:  
a szárnyak ízlelik a hófehéret.*

**(Megismertem a fényt)**

*Megismertem a fényt és az agyagot,  
a végső tüzet, mely sose hamvad  
s a vizet, mégis romlott maradtam,  
mégis vendég vagyok, báméskodó és idegen,  
aki hiába hall, hiába lát.  
Mert kell az ököl, hogy nap mint nap bezúzzam  
Isten homlokát.*